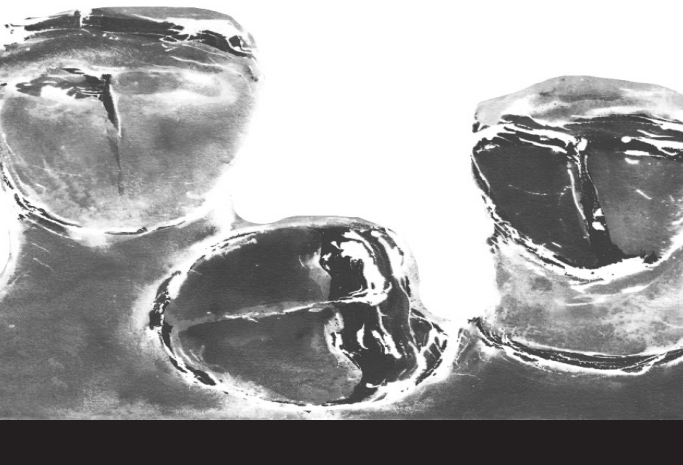

Οι «αλησμόνητες πατρίδες» σημαίνουν λήθη...

... του αλυτρωτισμού και του μεγαλοϊδεατισμού, των επεκτατικών εκστρατειών και των μακελειών τους, των βιασμών και της πατριαρχικής βίας, των εθνοκαθάρσεων και των εκτοπισμών, της καταστολής και του ρατσισμού σε πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες, της εξαθλίωσης και της αλληλοσφαγής των «από κάτω» για τα συμφέροντα κρατών και αφεντικών.

Από τη λήξη της μικρασιατικής εκστρατείας και το τέλος της μεγάλης ιδέας με τα γεγονότα της Σμύρνης έχουν περάσει 100 χρόνια. Η καταστροφή της Σμύρνης προβάλλεται τόσο από τα μμε όσο και από θεσμικούς φορείς, τόσο σε κρατικό επίπεδο όσο και σε επίπεδο δήμων, ως μια μορφή επετείου μνήμης περιτυλιγμένη από την επίκληση στο συναίσθημα, ή ορθότερα για τη δημιουργία ενός τέτοιου σε ένα πλαίσιο εθνικής ομοψυχίας και συστράτευσης. Η επιτηδευμένη όμως από την κρατική εξουσία ανάδειξη μόνο του γεγονότος της καταστροφής της Σμύρνης, ομολογουμένως σε τεράστιο βαθμό βίαιης και αιματηρής, δεν αναδεικνύει τίποτε άλλο από το ότι αποσιωπείται μία ολόκληρη περίοδος πολέμου, εκτοπισμών, σφαγών, δολοφονιών και βιασμών από πλευράς του ελληνικού κράτους και του στρατού του, καθώς και ένας αλυτρωτικός επεκτατισμός που έφτανε μέχρι τα έγκατα της Μικράς Ασίας. Συγκεκριμένα στον δήμο Νίκαιας, μια πόλη που δομήθηκε κυρίως από πρόσφυγες/ισσες και εκτοπισμένους/ες της περιόδου εκείνης, παρατηρούμε να διαδραματίζεται μια σειρά εκδηλώσεων από την τοπική αρχή, που κύριο στόχο έχουν την αναβίωση μιας «μνήμης» με όρους απώλειας αλλά και χαμένων και αλησμόνητων πατρίδων.

Η κυριαρχία πατάει πάνω στις μνήμες των ανθρώπων για να τις αντιστρέψει χρησιμοποιώντας τις ως εργαλεία παραγωγής εθνικισμών. Μέσω ενός επιστημονικού ιστορικισμού που συμβάλλει στο να διαμορφώσει και στο τέλος να δικαιώσει πλήρως τις κυριαρχικές αφηγήσεις και τα ιδεολογήματα που αυτές παράγουν. Αλλά οι άνθρωποι «από τα κάτω» προβάλλουν πάντοτε τις δικές τους αντιστάσεις, πάρα το γεγονός ότι το κράτος μέσω των θεσμών του επιδιώκει διαχρονικά να τις αποκρούσει.

Όπως και τότε η εθνική αφήγηση αφορούσε σε μια φαντασική κατασκευή με επιδίωξη μια εξίσου φαντασική ενότητα. Όπου στη βάση της, μια τέτοιας μορφής ενότητα δεν μπορούσε να λειτουργήσει έξω από κοινωνικούς/ταξικούς/έμφυλους αποκλεισμούς, φτάνοντας μέχρι και σε εθνοκαθάρσεις και έχοντας υποδείξει πρώτα τον ξένο, τον αντίπαλο, τον εχθρό. Έτσι και σήμερα, με διαφορετικούς όρους, δεν μπορούμε να μην αφήνουμε έξω από τη σκέψη μας το πώς κυριαρχικά εντείνεται ο λόγος ενάντια σε μετανάστ(ρι)ες, στο διαφορετικό, σε όλες τις κοινωνικές ομάδες που καθορίζονται κυριαρχικά ως «μειονότητες», αλλά και στις ομάδες που δεν καθορίζονται από τέτοια κυρίαρχα χαρακτηριστικά, εθνικά, φυλετικά, θρησκευτικά.

Έχουμε όλους τους λόγους του κόσμου να αποδομήσουμε τις κυριαρχικές αφηγήσεις, προβάλλοντας μία αναρχική οπτική στα γεγονότα μίας περιόδου γεμάτης αλληλοσφαγής, βίαιους εκτοπισμούς, καταστολή, βιασμούς των «από κάτω» για τα συμφέροντα και τη διαιώνιση κράτους-κεφαλαίου-πατριαρχίας. Λόγους που ξεκινούν από την εντοπιότητά μας σε πόλεις προσφύγων/μεταναστριών. Συνεχίζουν στην προέλευσή μας από αυτούς ακριβώς τους πρόσφυγες/ισσες που θανατώθηκαν, εκτοπίστηκαν, βιάστηκαν και υποτιμήθηκαν ως «μιαροί» από το ελληνικό και το τουρκικό κράτος εκατέρωθεν, για να «τιμούνται» έναν αιώνα μετά με χυδαίες εθνικιστικές παρωπίδες ως «πατριώτες/ισσες». Και καταλήγουν στη

σημερινή δυστοπία των πολέμων και της ειρήνης των κυρίαρχων, της επανόδου του μιλιταρισμού και του εθνικισμού ιδίως με την εξουσιαστική διελκυστίνδα «Ελλάδας-Τουρκίας» στις περιοχές μας, της αντιμεταναστευτικής θανατοπολιτικής και της πατριαρχικής αντεπίθεσης σε μη αρρενωπά σώματα.

Για μια ολόκληρη δεκαετία μέχρι και την έναρξη της μικρασιατικής εκστρατείας το 1919, συντελέστηκαν γεγονότα καθοριστικά πάνω στις κοινωνικές διεργασίες, συνεχείς πολεμικές συρράξεις, πτώσεις αυτοκρατοριών, ανάδειξη των εθνών-κρατών παγκοσμίως κ.ά. Δεν θέλουμε, ούτε κρίνουμε σκόπιμο να αναφερθούμε αναλυτικά και εστιασμένα σε κάποια μεμονωμένα γεγονότα εκείνης της περιόδου αλλά να δώσουμε τη δική μας αδιαμεσολάβητη και συλλογική οπτική πάνω σε ζητήματα που ανέκυπταν και που διαμόρφωναν ένα συνολικό κυριαρχικό πεδίο άσκησης μιας πολιτικής θανάτου και μίσους. Με το βλέμμα μας συνεχώς στο σήμερα, με αναγωγές και ομοιότητες στην σημερινή ατζέντα της κρατικής εξουσίας, στα διαφορετικά αποτυπώματα σχέσεων που εμφανίζονται στις προσφυγικές γειτονίες μας και τέλος διερωτώμενοι ρητορικά γιατί το ελληνικό κράτος και οι θεσμοί του επιμένουν να γιορτάζουν, ακόμη και με όρους θλίψης αλλά σίγουρα και «ηρωισμού», ένα ξεριζωμό εκατομμυρίων ανθρώπων, και ένα μακελειό θανάτου και καταστροφής, που και το ίδιο μεθόδευσε και προκάλεσε μαζί με τα άλλα κράτη της εποχής εκείνης.

2ήμερο εκδηλώσεων στον αυτοοργανωμένο χώρο έκφρασης, αλληλεγγύης και σύγκρουσης Πάροδος (Λαοδικείας & Π. Τσαλδάρη 173, Νίκαια)

Σάββατο 3.12 στις 6μμ:

Αποδομώντας μύθους και εθνικές αφηγήσεις της μικρασιατικής εκστρατείας από μία αντιεξουσιαστική οπτική: πόλεμος και εθνικ(στικ)ά οράματα, εκτοπισμοί και εθνοκαθάρσεις, λιποταξίες και κοινωνικές αντιστάσεις

Κυριακή 4.12 στις 6μμ:

«Προσφύγισσα-μετανάστρια-ξένη»: η κυριαρχική εργαλειοποίηση του γυναικείου σώματος για την παραγωγή φαντασιακών ενοποιήσεων/ διαχωρισμών-αποκλεισμών

Δεν πολεμάμε για κανένα κράτος-θεό-αφέντη

Ενάντια στον πόλεμο και την ειρήνη των κυρίαρχων

Ενάντια στις πατριαρχικές, πατριωτικές αφηγήσεις

Εξέγερση παντού και πάντα

Π.Αροδος

ΚΑΡΑΚΑΘΕΣΟΝΕΣ

**Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης
(Αθήνα)**